

Emilian Stănișor

**TESTE GRILĂ PENTRU ADMITEREA
ÎN MAGISTRATURĂ ȘI AVOCATURĂ**

Universul Juridic
București
-2014-

Editat de S.C. Universul Juridic S.R.L.

Copyright © 2014, S.C. Universul Juridic S.R.L.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al

S.C. Universul Juridic S.R.L.

**NICIUN EXEMPLAR DIN PREZENTUL TIRAJ NU VA FI
COMERCIALIZAT DECÂT ÎNSOȚIT DE SEMNĂTURA
ȘI ȘTAMPILA EDITORULUI, APLICATE PE INTERIORUL
ULTIMEI COPERTE.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STANIȘOR, EMILIAN

Teste grilă pentru admiterea în magistratură și avocatură : drept penal și
drept procesual penal / Emilian Stănișor. - București : Universul Juridic, 2014

ISBN 978-606-673-324-3

343(075.8)(079.1)

347.962.2(498)

REDACȚIE: tel./fax: **021.314.93.13**
tel.: **0732.320.666**
e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

DEPARTAMENTUL tel.: **021.314.93.15**
DISTRIBUȚIE: fax: **021.314.93.16**
e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

Cuvânt-înainte

Concursul de admitere în Institutul Național al Magistraturii prezintă o serie de caracteristici ce îl particularizează față de alte concursuri în cadrul cărora modalitatea de examinare o constituie sistemul grilă.

Anul acesta, pe lângă dificultățile cunoscute, cum ar fi, volumul mare al informației conținute în cele patru discipline fundamentale, capcanele descifrării cerințelor grilelor, modificarea legislației procesual civile etc., se adaugă încă una, și ne referim la modificarea legislației penale și procesual penale, prin intrarea în vigoare a noilor coduri la data de 1 februarie 2014.

Dificultatea este reală, de ordin obiectiv, întrucât, pe de o parte, nu a existat timpul necesar pentru formarea și sedimentarea unei practici unitare față de noile instituții, iar, pe de altă parte, pe piața cărții juridice există un număr redus de manuale sau comentarii bazate pe dispozițiile din noile coduri. Cu siguranță, acest lucru se va întâmpla în viitorul foarte apropiat.

Prezenta lucrare, care are ca scop principal verificarea cunoștințelor candidaților prin autoevaluare, în procesul de învățare și familiarizare cu dispozițiile din noul Cod penal și noul Cod de procedură penală, conține 300 de grile din domeniul dreptului penal – Partea generală, 300 de grile din domeniul dreptului penal – Partea specială și 240 de grile ce vizează materia dreptului procesual penal, toate întocmite în conformitate cu dispozițiile din *noile coduri*.

În ceea ce privește bibliografia utilizată, fiind adeptul studiului dintr-un manual unic, pentru fiecare disciplină am ales la drept penal, Partea generală, manualul profesorilor Constantin și Cristian Mitrache, de la Facultatea de Drept a Universității București (*Drept penal român, Partea generală*, ed. a VIII-a, Ed. Universul Juridic, București, 2010), iar pentru drept penal, Partea specială, manualul profesorului Tudorel Toader, de la Facultatea de Drept din Iași (*Drept penal român, Partea specială*, ed. a V-a, Ed. Hamangiu, București, 2011), citările regăsindu-se la fiecare răspuns în parte, acolo unde dispozițiile penale nu au suferit modificări prin apariția noilor coduri.

Am mai folosit și lucrarea *Explicații preliminare ale noului Cod penal*, vol. I și II, apărută la Ed. Universul Juridic, București, 2010-2011, sub îndrumarea profesorului George Antoniu (numită în continuare „Explicații”), unde, la fiecare citare, apare și numele autorului respectiv.

Practic, toate cele 840 de grile sunt întocmite potrivit *noilor coduri*.

În capitolele de răspunsuri, am considerat util pentru cititor să facem o prezentare atât a răspunsurilor corecte, cât și a celor eronate, cu explicații pe larg, acolo unde a fost cazul, și cu trimiteri la doctrină sau la textul de lege.

Autorul

Drept penal. Partea generală

Titlul I

Legea penală și limitele ei de aplicare

1. Aplicarea legii penale române infracțiunilor săvârșite pe teritoriul țării:

- a) este exclusivă, adică aplicarea sancțiunilor și executarea acestora se realizează pe baza legii penale române, indiferent de calitatea făptuitorului;
- b) este condiționată, adică este supusă condițiilor răspunderii penale prevăzute în legea penală română;
- c) presupune determinarea noțiunii de teritoriu în sens juridico-penal.

2. În cazul infracțiunilor săvârșite pe teritoriul țării, legea penală română:

- a) se aplică numai făptuitorilor, cetățeni români și cetățeni străini;
- b) se aplică numai făptuitorilor, cetățeni români și apatrizilor cu domiciliul în țară;
- c) se poate aplica apatrizilor cu domiciliul în țară sau în străinătate.

3. Legea penală română nu se aplică:

- a) infracțiunilor săvârșite pe o aeronavă română, aflată în afara granițelor naționale, oriunde s-ar afla aeronava;
- b) infracțiunilor săvârșite la bordul navelor ori aeronavelor comerciale străine, chiar dacă se află în porturi ori aeroporturi românești;
- c) infracțiunilor săvârșite de reprezentanți diplomatici ai statelor străine, acreditați în România.

4. Legea penală română nu se aplică, în niciun caz:

- a) infracțiunilor săvârșite pe teritoriul altor state;
- b) infractorilor, cetățeni străini, pentru infracțiuni săvârșite pe teritoriul altor state;
- c) atunci când printr-o convenție internațională se dispune altfel.

5. Sunt condiții ale principiului personalității legii penale:

- a) infracțiunea să se săvârșească în străinătate;
- b) fapta să fie considerată infracțiune potrivit legii penale române și potrivit legii penale a țării unde a fost săvârșită;
- c) infractorul, în momentul săvârșirii faptei, poate fi numai cetățean român ori cetățean străin.

6. Sunt condiții ale principiului realității:

- a) infracțiunea să se săvârșească în țară sau în străinătate;
- b) infracțiunea trebuie să fie una prin care s-a pricinuit o vătămare gravă sănătății unui cetățean român;
- c) infractorul să fie cetățean străin ori persoană fără cetățenie.

7. Aplicarea legii penale române, conform principiului universalității, este condiționată de:

- a) săvârșirea unei infracțiuni, în afara teritoriului țării, alta decât cea pentru care ar fi incidentă legea penală conform principiului realității;
- b) solicitarea extrădării sau predării infractorului și aceasta a fost refuzată;
- c) infractorul să fie cetățean străin sau, dacă nu are cetățenie, să aibă domiciliul în România.

8. În cazul aplicării legii române conform principiului universalității:

- a) este indiferent dacă, potrivit legii statului unde s-a săvârșit infracțiunea, există o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale;
- b) nu este indiferent dacă, potrivit legii statului unde s-a săvârșit infracțiunea, există o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale;
- c) punerea în mișcare a acțiunii penale se face cu autorizarea prealabilă a procurorului general al PICCJ.

9. Pot constitui condiții ale extrădării, în reglementarea Constituției României:

- a) interdicția extrădării sau expulzării din România, în toate cazurile, a cetățenilor români;
- b) posibilitatea ca cetățenii români să fie extrădați, în baza convențiilor internaționale la care România este parte, în condițiile legii și pe bază de reciprocitate;
- c) posibilitatea ca cetățenii străini și apatrizii să fie extrădați numai în baza unei convenții internaționale sau în condiții de reciprocitate.

10. În cazul extrădării, sunt condiții cu privire la infracțiune:

- a) să se fi săvârșit o infracțiune pe teritoriul statului solicitant ori împotriva intereselor acestuia sau de către un cetățean al acestui stat;
- b) fapta să fie incriminată în legile ambelor state care participă la extrădare;
- c) infracțiunea săvârșită să atragă, atât potrivit legislației statului solicitant, cât și legislației statului român, o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin un an, iar în vederea executării unei pedepse, numai dacă aceasta este de cel puțin 6 luni.

11. În cazul extrădării, sunt condiții cu privire la infractor:

- a) când România este stat solicitat, infractorul ori condamnatul trebuie să fie numai cetățean român;
- b) cetățenii români pot fi extrădați de către România în baza convențiilor internaționale la care este parte, în condițiile legii și pe bază de reciprocitate;
- c) când România este stat solicitat, infractorul ori condamnatul trebuie să fie cetățean străin.

12. Cetățenii români pot fi extrădați din România, în baza convențiilor internaționale, numai dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

- a) persoana extrădabilă domiciliază pe teritoriul statului solicitat la data formulării cererii de extrădare;
- b) persoana extrădabilă are și cetățenia statului solicitant;
- c) persoana extrădabilă a comis fapta pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, dacă statul solicitant este un stat membru.

13. În cazul extrădării, sunt condiții privind urmărirea penală sau executarea pedepsei:

- a) extrădarea este inoperantă dacă în statul solicitant s-a acordat grațierea pentru pedeapsa aplicată infractorului;
- b) extrădarea se admite pentru o infracțiune pentru care a intervenit amnistia în România, dacă statul român avea competența să urmărească această infracțiune, potrivit propriei sale legi penale;
- c) să nu fi intervenit, potrivit legii penale române ori potrivit legii penale a statului solicitant, prescripția răspunderii penale ori prescripția executării pedepselor.

14. Principiul specialității extrădării presupune că:

- a) persoana extrădată nu poate fi judecată decât pentru infracțiunea sau infracțiunile pentru care a fost extrădată;
- b) persoana extrădată nu poate fi pusă să execute decât pedeapsa ori pedepsele pentru care a fost extrădată;
- c) persoana extrădată nu poate fi judecată și pentru alte infracțiuni, anterioare predării, chiar dacă exista acordul prealabil al statului ce a acordat extrădarea.

15. Sistemul român de acordare a extrădării este:

- a) guvernamental;
- b) jurisdicțional;
- c) mixt.

16. În cazul infracțiunilor ce încep să fie săvârșite sub incidența unei legi și se epuizează sub incidența altei legi:

- a) legea aplicabilă este legea din momentul săvârșirii primului act material;
- b) legea aplicabilă este legea din momentul epuizării infracțiunii;
- c) legea aplicabilă este legea din momentul producerii ultimului rezultat.

17. Principiul retroactivității legii penale:

- a) are în vedere situațiile când fapta continuă să rămână infracțiune sub legea nouă sub altă denumire;
- b) are în vedere și situațiile când fapta este abrogată în legea specială, dar rămâne ca infracțiune în legea penală generală sau ca modalitate de săvârșire a altei infracțiuni;
- c) are în vedere ipoteza dezincriminării faptei prin legea nouă.

18. Potrivit principiului retroactivității legii penale (art. 4 C. pen.), odată cu intrarea în vigoare a legii noi:

- a) încetează executarea pedepselor și a măsurilor educative, dar continuă executarea măsurilor de siguranță pronunțate în baza legii vechi;

b) încetează executarea pedepselor și a măsurilor educative, dar operează toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la faptele ce au fost dezincriminate;

c) condamnatul pentru o infracțiune ce ulterior a fost dezincriminată, este considerat fără antecedente penale.

19. Legea penală temporară:

a) se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul când era în vigoare, numai dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acest interval de timp;

b) se aplică infracțiunilor săvârșite, chiar după ieșirea ei din vigoare, numai dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acest interval de timp;

c) se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât era în vigoare, chiar dacă faptele nu au fost urmărite sau judecate în acel interval de timp.

20. Legea penală mai favorabilă se stabilește:

a) în funcție de pedepsele principale, dacă acestea nu sunt prevăzute în aceleași limite;

b) în funcție de pedepsele complementare;

c) în funcție de combinarea dispozițiilor mai favorabile din legile succesive.

21. Potrivit principiului neretroactivității legii penale:

a) legea penală se poate aplica și faptelor care, la data când au fost săvârșite, nu erau prevăzute ca infracțiuni;

b) legea penală care incriminează fapte ce anterior nu erau prevăzute ca infracțiuni se poate aplica faptelor săvârșite mai înainte de intrarea ei în vigoare;

c) legea penală dispune numai pentru viitor, nu și pentru trecut, când este vorba de incriminarea faptelor.

22. În cazul aplicării legii penale mai favorabile infracțiunilor nedefinitiv judecate:

a) dacă într-o lege pedeapsa este închisoarea, iar în altă lege pedeapsa prevăzută este amenda, atunci, de regulă, legea care prevede pedeapsa amenzii este mai blândă;

b) dacă într-o lege pedeapsa este închisoarea, iar în altă lege pedeapsa prevăzută este amenda, atunci, totdeauna, legea care prevede pedeapsa amenzii este mai blândă;

c) criteriile de determinare a legii penale mai favorabile trebuie să ducă la soluția cea mai favorabilă pentru infractor, chiar dacă s-ar ajunge la nepedepsirea lui.

23. Când, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și executarea completă a pedepsei închisorii de 8 ani, intervine o lege care, pentru aceeași infracțiune, prevede pedeapsa închisorii între 1 și 7 ani:

a) calcularea termenului de reabilitare se va face în raport de pedeapsa aplicată și executată;

b) calcularea termenului de reabilitare se va face în raport de pedeapsa redusă ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 6 alin. (7) C. pen.;

c) calcularea termenului de reabilitare se va face în raport de data când ar fi luat sfârșit executarea pedepsei astfel redusă, și nu de la data când a luat sfârșit executarea efectivă.

24. Când, după executarea completă a pedepsei închisorii de 8 ani, intervine o lege care, pentru aceeași infracțiune, prevede pedeapsa închisorii între 1 și 5 ani:

- a) termenul de reabilitare judecătorească este de 4 ani;
- b) termenul de reabilitare judecătorească este de 5 ani;
- c) termenul de reabilitare judecătorească este de 6 ani și 6 luni.

25. Nu sunt condiții ale aplicării legii penale mai favorabile:

a) până la executarea pedepsei definitive ori până la stingerea executării acesteia prin orice alt mod prevăzut de lege (grațierea totală ori a restului de pedeapsă, prescripția executării) ori, chiar după executarea pedepsei, să fi intrat în vigoare o lege nouă care să prevadă pentru infracțiunea comisă o pedeapsă mai ușoară ca natură ori fiind de aceeași natură cu limite mai reduse;

b) să existe o hotărâre de condamnare la o pedeapsă pronunțată în baza legii noi;

c) pedeapsa aplicată de instanța de judecată să fie mai grea ca natură decât cea prevăzută de legea nouă pentru aceeași infracțiune ori, dacă este de aceeași natură, să depășească maximul special prevăzut în legea nouă.

26. Când după executarea completă a pedepsei închisorii de 6 ani, pentru o infracțiune pedepsită de legea veche cu închisoare de la 1 la 7 ani, iar noua lege prevede pentru aceeași infracțiune pedeapsa închisorii de la 1 la 5 ani:

a) diferența de pedeapsă aplicată și executată, de 1 an, care nu se mai regăsește în legea nouă, trebuie înlăturată;

b) pedeapsa aplicată prin hotărârea de condamnare se consideră redusă la cuantumul de 5 ani;

c) termenul de reabilitare judecătorească este de 5 ani.

27. Când, după executarea completă a pedepsei închisorii de 5 ani, intervine o lege care, pentru aceeași infracțiune, prevede pedeapsa închisorii între 1 și 3 ani, calcularea primului termen al recidivei postexecutorii:

a) are în vedere un termen de 3 ani;

b) are în vedere pedeapsa de 5 ani, pronunțată și deja executată;

c) este lăsată la aprecierea instanței de judecată.

28. Când după executarea completă a pedepsei închisorii de 3 ani, pentru o infracțiune săvârșită în minoritate, pedepsită de legea veche cu închisoare de la 2 la 10 ani, iar noua lege prevede pentru aceeași infracțiune pedeapsa închisorii de la 1 la 5 ani, calcularea primului termen al recidivei postexecutorii:

a) este lăsată la aprecierea instanței de judecată;

b) are în vedere pedeapsa de 3 ani pronunțată și deja executată;

c) nu are loc, neoperând starea de recidivă.

29. Pentru aplicarea legii noi mai favorabile, în cazul pedepselor definitive, este necesar:

a) să existe o hotărâre de condamnare definitivă la pedeapsa închisorii sau amenzii;

b) pedeapsa aplicată și rămasă definitivă să fie mai mică decât maximul special prevăzut în legea nouă;

c) pedeapsa aplicată și rămasă definitivă să fie mai mare decât maximul special prevăzut în legea nouă.

30. Când după aplicarea unei pedepse cu închisoare de 3 ani, pentru o infracțiune pedepsibilă de legea veche cu închisoare de la 2 la 8 ani, iar noua lege prevede pentru aceeași infracțiune pedeapsa închisorii de la 1 la 4 ani, dar executarea ei s-a prescris, termenul de reabilitare este de:

- a) 4 ani;
- b) 5 ani;
- c) 6 ani.

Titlul II Infracțiunea

31. Prin infracțiuni în știința dreptului penal, în accepțiunea de fapte descrise de legea penală, înțelegem:

- a) numai infracțiunile prevăzute în Partea specială a Codului penal;
- b) numai infracțiunile prevăzute în Partea specială a Codului penal și în legile penale speciale;
- c) numai infracțiunile prevăzute în Partea specială a Codului penal, în legile penale speciale și în legile nepenale cu dispozițiuni penale.

32. Constituie trăsături esențiale ale infracțiunii:

- a) prevederea faptei în legea penală, vinovăția, caracterul nejustificat al faptei și imputabilitatea faptei;
- b) conținutul infracțiunii, factorii infracțiunii și pedeapsa;
- c) pericolul social, vinovăția și prevederea în legea penală.

33. Concordanța trăsăturilor concrete ale infracțiunii cu norma de incriminare se poate înfățișa:

- a) sub o formă tipică, perfectă, în cazul infracțiunii consumate;
- b) sub o formă atipică, imperfectă, în cazul tentativei;
- c) sub o formă atipică, imperfectă, în cazul infracțiunilor care, după consumare, au un moment al epuizării.

34. Vinovăția, ca trăsătură esențială a infracțiunii, presupune:

- a) o atitudine conștientă a făptuitorului față de acțiunile sau inacțiunile sale;
- b) preponderența factorului intelectual asupra celui volitiv;
- c) că făptuitorul nu a putut avea reprezentarea rezultatului, din cauze neimputabile lui, chiar dacă a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

35. Caracterizând intenția indirectă și praeterintenția, rezultă că:

- a) ambele sunt forme mixte de vinovăție;
- b) la ambele rezultatul produs nu este urmărit;
- c) la ambele făptuitorul poate acționa cu intenție directă.

36. În cazul intenției directe:

- a) făptuitorul prevede rezultatul faptei și, deși nu-l urmărește, acceptă fără temeii că acesta nu se va produce;
- b) făptuitorul prevede un anumit rezultat și, deși nu-l urmărește, acesta se produce într-o formă agravată;
- c) făptuitorul prevede rezultatul și-l urmărește prin săvârșirea faptei.

37. În cazul intenției indirecte:

- a) făptuitorul prevede rezultatul, nu-l urmărește, dar acceptă eventualitatea producerii lui;
- b) făptuitorul nu prevede rezultatul, nu îl urmărește, deși trebuia și putea să-l prevadă;
- c) făptuitorul prevede rezultatul faptei sale, nu-l urmărește, nu-l acceptă și consideră fără temeii că acesta nu se va produce.

38. În cazul culpei cu prevedere:

- a) făptuitorul prevede rezultatul, rezultat care nu este urmărit, dar acceptă eventualitatea producerii lui;
- b) făptuitorul prevede rezultatul faptei sale, nu-l urmărește, nu-l acceptă, dar consideră fără temeii că acesta nu se va produce;
- c) făptuitorul nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă.

39. În cazul culpei fără prevedere:

- a) făptuitorul nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă;
- b) făptuitorul prevede rezultatul faptei sale, nu-l urmărește, dar acceptă eventualitatea producerii lui;
- c) făptuitorul nu prevede rezultatul faptei sale, nu-l urmărește, dar acesta se produce într-o formă agravată.

40. În cazul praeterintenției:

- a) fapta se săvârșește cu intenție directă sau indirectă, iar rezultatul mai grav se produce din culpă;
- b) fapta se săvârșește numai cu intenție directă, iar rezultatul mai grav se produce din culpă;
- c) fapta se săvârșește cu intenție sau din culpă, iar rezultatul mai grav se produce din culpă.

41. Prin infracțiune, în sensul legii penale, se înțelege:

- a) orice faptă prevăzută de legea penală;
- b) îndeplinirea cumulativă a trăsăturilor faptei (vinovăție, caracter nejustificat, caracter imputabil și prevederea în legea penală);
- c) orice fapta penală săvârșită cu vinovăție.

42. Conținutul juridic al infracțiunii:

- a) nu se identifică niciodată cu conținutul constitutiv al infracțiunii;
- b) se poate identifica cu conținutul constitutiv al infracțiunii;
- c) poate cuprinde, pe lângă conținutul constitutiv, și condiții privitoare la celelalte elemente.